

[Erik Appel.]

meste årsag til mit spørgsmål til statsministeren.

Statsministeren (*Hans Hedtoft*): Det problem, det ærede medlem hr. Erik Appel rejser, er jo ikke nyt i centraladministrationen. Allerede den 3. april 1922, altså for snart en menneskealder siden, skrev statsministeriet på foranledning af folketingets finansudvalg til samtlige øvrige ministerier, at tjenestemænd, der underskriver eller paraferer, skal skrive deres navn så tydeligt, at det kan læses, uden at man i forvejen kender det — så at man ikke læser Ramm i stedet for Hansen.

I 1943 indskærpede man dette krav og gav samtidig anvisning på at gentage underskriften med maskinskrivning. Man benyttede samtidig lejligheden til at henlede opmærksomheden på det nødvendige i, at ministeriers og institutioners brevpapir så vidt muligt blev forsynet med adresse og telefonnummer. Opfordringen til at anføre adresse og telefonnummer på brevpapiret blev på ny indskærpet i 1944.

Allerede før det ærede medlem hr. Erik Appel her i tinget anmeldte sit spørgsmål til mig, var der fra forskellige sider overfor statsministeriet fremsat ønske om, at reglen om, at underskrifter skal gentages med maskinskrivning, blev lagt fast. Jeg kan blot erklære, at jeg er fuldtud enig med det ærede medlem og andre, der har gjort opmærksom på det heldige i en sådan gentagelse af underskriften, og statsministeriet har derfor den 14. i denne måned tilskrevet samtlige ministerier m. v. og på ny indskærpet, at underskrifter må skrives tydeligt, og at de i almindelighed bør gentages ved maskinskrivning eller eventuelt ved stempel. Statsministeriet har samtidig benyttet lejligheden til også at understrege, at brevpapiret så vidt muligt skal forsynes med adresse og telefonnummer for det ministerium, eventuelt kontor, hvorfra skrivelsen udgår.

Jeg håber, jeg har opfyldt det berettigede ønske, som det ærede medlem hr. Erik Appel har villet fremføre gennem sit spørgsmål, med denne besvarelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Svend Jørgensen* til justitsministeren.

Hvorned begrundet justitsministeren afslaget på et andragende om indbringelse for højesteret og fri proces vedrørende en færdsselsag, hvis afgørelse formentlig har principiel betydning?

Svend Jørgensen: Anledningen til dette spørgsmål til den højtærede justitsminister er en løbskkørsel, der fandt sted i Nørre Alslev på Falster for ca. halvandet år siden.

En vognmand dør i byen havde lånt to heste hos en hestehandler sammesteds og var beskæftiget med kørsel på byens idrætsplads. Da læsningen var endt, steg han op på vognen ved at sætte foden på hamlen, samtidig med at han støttede venstre hånd på den nærmeste hest. Selvom denne fremgangsmåde er almindelig, blev hestene i dette tilfælde alligevel skræmt; den ene slog bagud og ramte vognmanden, som faldt af vognen, hvorefter hestene styrtede afsted med vognen, som under farten tørnede mod et hus, hvorved dette og en del indbo led megen skade.

Vognmanden havde selvfølgelig ansvarsforsikret — i dette tilfælde i selskabet „Nye Danske“ — og anmeldte skaden for selskabet, der sendte sin inspektør til byen. Inspektøren traf aftale med tilkaldte håndværkere om udbedring af skaden. Få dage efter meddelte selskabet imidlertid, at dette måtte anse skaden som et „hændeligt uheld“, der fritog selskabet for erstatningspligt.

Den skadelidte anlagde derefter sag mod vognmanden, som han mente havde udvist uforsigtig adfærd ved opstigningen.

Underretten frifandt vognmanden, væsentlig på grundlag af en erklæring fra Næsgaard Agerbrugsskole, hvori det udtales, at opstigningen på vognen var sket på vanlig vis, hvorfor der ikke var noget at bebrejde vognmanden.

Sagen indankedes derefter for østre landsret, der også frifandt vognmanden, uagtet landbohøjskolen i en tilsvarende erklæring som Næsgaard Agerbrugsskoles udtaler, at vognmanden har gjort sig skyldig i uagtsomhed ved behandlingen af de heste, som var årsag til skaden.

Den skadelidte ansøgte derefter i henhold til retsplejelovens § 435, stk. 2, om tilladelse til sagens indbringelse for højesteret samt om fri proces. Dette afslog justitsministeriet omgående.

Det ser derefter ud til, at den skadelidte og hans lejer selv skal bære et tab på ca. 2000 kr., som de efter min opfattelse er ganske uden skyld i — og det uagtet sagkyndige er uenige om, hvorvidt der virkelig foreligger omstændigheder, der kan berettige til at karakterisere hændelsen som et „hændeligt uheld“ og fritage et forsikringselskab for en erstatning, som det selv var indstillet på at udrede.